

En artikel fra Politiken, 1/9-1996

Offer for en børnelokker

*Først drak de sodavand og kiggede i Rapport-blade.
Så kælede de i stuen.*

Og så fulgte onani og bondage. Mødet med en pædofil kostede Lars 15 år i helvede.

Af Klaus Bundgård Povlsen

-Jeg er lige ved at sige, at vi er to ofre i det her. Men barnet er jo det store offer, siger den 31-årige Lars Bech Nygaard og stirrer med et anspændt udtryk, der næsten kun kan skyldes frygt for ikke at blive forstået i dén betragtning.

-De pædofile må erkende, at de forvolder stor skade og derfor må lade være. For mig har barndommens møde med en pædofil kostet mig 15 år i et ensomt helvede, siger han.

Som 12-årig mødte Lars Bech Nygaard en 30-årig mand, der hurtigt viste sig at være meget mere end en god ven. Manden var pædofil. Så deres bekendtskab kom meget hurtigt til at handle om andet end de walkie-talkier, som det hele startede med. I forsommeren 1977.

Først i dag føler han, at han er kommet til hægterne igen. Som 31-årig. De mellemliggende år har været et helvede af ensomhed, angstanfald, lukkede afdelinger og selvmordsforsøg millimeter fra graven. Han træder frem med sin beretning og sit fulde navn for at imødegå de danske pædofile, som i årevis og senest på TV har argumenteret for, at deres seksualitet ikke ødelægger de børn, de tiltrækkes af.

Mødte Svend-Bent over walkie-talkie

Historien starter uskyldigt. Svalerne svinger sig i luften udenfor den mellemstore, danske provinsby, hvor Lars vokser op. Han er bidt af walkie-talkie-dillen og taler i sit yndlingslegetøj dagen lang. Derhjemme er forholdet til forældrene lige så dårligt som forholdet mellem forældrene.

-Materielt havde vi det fint. Far var distriktsleder i en landsdækkende koncern. Vi boede i eget hus med firmabil og det hele. Senere fik vi skam også klaver, fortæller Lars og ler sin tørre, ironiske latter.

Latteren dukker op igen og igen under hans beretning. Den lyder mere som et spinkelt værn imod tragedien i det, han fortæller, end som et glædesudbrud.

-Nå, men jeg legede med walkie-talkie, og den sædvanlige startbemærkning er: Hallo-hallo, er der nogen, der kan høre det her, ...haa-I000, ler Lars igen gnæggende ved tanken om den uskyldige hobby, der førte ham til den mand, han i dag vælger at kalde 'Svend-Bent'.

-Var walkie-talkien en teknik, han brugte - en slags fiskenet ?

-Nej, det tror jeg egentlig ikke. Han fór land og rige rundt og havde sin walkie-talkie for at kunne snakke med andre. I dag havde han nok brugt mobiltelefon.
-Han får at vide at han 'ligger' ganske godt. Han sidder i en bil en lille kilometer væk, så det burde heller ikke give problemer. Så fortæller han, at han har nogle knapper, han ikke rigtig kan finde ud af.

Starter uskyldigt

-En af dem står der S-Q-U-E-L-C-H på, siger han, og jeg forklarer ham, at den tager støjen, og man gør sådan og sådan. Det skulle han så lige have forklaret en gang til. Og så sprgte jeg: Hvor ligger du henne - man 'ligger' altid med sin walkie-talkie, forklarer Lars.

Han siger til 'Svend-Bent', at han da bare lige kan komme hen til ham. Og 'Svend-Bent' forklarer hvor han holder med sin bil.

Jeg kører så derover på min drengecykel og viser ham, hvordan knapperne virker. Så byder han på en enkelt øl eller sodavand, og vi sidder i hans bil og snakker. Meget hyggelig fyr ...

'Svend-Bent' foreslår, at de mødes igen, men uden at presse på. Det bliver en helt løs aftale om, at Lars bare skal kigge over i 'Svend-Bents' lejlighed en dag, hvis han får lyst. Manden er omkring de 30 år, og Lars vurderer i dag, at han dengang kraftigt savnede kontakt med en voksen mand.

-Min far og mor holdt sig meget for sig selv. Ægteskabet havde slået revner i årevis på det tidspunkt, siger Lars.

-Når en far og mor holder sig for sig selv, smitter det jo af i familien - alle holdt sig for sig selv i en slags borgfred. Som en efterrationalisering i dag vil jeg sige, at på de vilkår opstår der ikke det kærligheds-fællesskab, som børn har brug for.

-Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at både min mor og far holdt af mig og gør det stadigvæk. Men fordi de ikke kunne snuppe hinanden, fik det aldrig rigtig lov til at komme til udtryk. Jeg knyttede mig nok mest til min mor, som jeg også i dag har det bedst med.

Plastic-far med bagtanker

-På den måde savnede jeg en far dér i 12-14 års alderen. Og så lærer man en fornuftig, venlig og hjertelig herre at kende på lige knap sin fars alder, som gider at give én opmærksomhed - så er det da klart, at man falder for fristelsen til at betragte ham som en slags plastic-far, siger Lars Bech Nygaard.

-I løbet af nogle måneder begynder vi så - 'Svend-Bent' og jeg - at ses meget jævnligt hos ham. I begyndelsen lå der så et 'Rapport' fremme. Et usmageligt blad. Men det var jo spændende for den der store dreng.

-På et tidspunkt fortalte han så, at han jo da havde nogle pornofilm. Det var også meget, meget spændende. Han havde sådan en gammel Super 8 fremviser. Jeg har stadigvæk minder om den der knitren, når filmstrimlen løber igennem.

-Efterhånden kom jeg af og til over til ham og så sådan en pornofilm.

Efterhånden begyndte han også at byde på en øl eller et glas vin eller en rød sodavand med noget alkoholisk i. Det var også spændende, så det sagde jeg heller ikke nej tak til. Jeg kendte lidt til alkohol og vidste da, hvor lidt og hvor meget der var godt. Men efterhånden lykkes det for ham at få pillet bukserne af mig.

Af med bukserne

-Hvordan lykkes det - det er jo en kraftig drejning trods alt fra walkie-talkie og det at se billeder eller film til nærkontakt mellem dig og denne 30-årige mand ?

Filmene var ganske almindelig vannillie-sex - det kalder jeg det dér ugentlige under dynen i mørke hver onsdag aften. De ville ikke forarge nogen somhelst i dag. Så var der også nogle film med hermafroditter - nok mere resultat af hormonbehandlinger end af naturlig fødsel. Nå, men de var der, og de var også spændende for en halvstor knægt. Senere blev det også til S/M-film.

-Men på det tidspunkt er I ud over det tidspunkt, hvor han - som du siger - fik bukserne af dig ?

-Ja-ja, det kom nogenlunde samtidig med pornofilmene der. Det kom sådan, at han vist var nøgen eller kun havde underbukser på. Så foreslog han venligt, at hvis jeg synes, kunne jeg da også godt tage tøjet af.

-Kan du huske om det overraskede dig, at det fra at handle om film kom til at handle om noget seksuelt ?

-Jeg husker det dårligt, men jeg tror det egentligt ikke. For 'Svend-Bent' var en festlig fyr også. Man havde indtrykket af, at fik man en god ide, var han med på den værste. det var så den stemning, der var, at livet var til fest og ballade. Og det kom ganske glidende i den atmosfære at tøjet røg af.

-Det var et forløb over nogle måneder fra walkie-talkie over 'Rapport'-bladet til filmene.

-Hvor tit sås I ?

-vel en gang eller to om ugen. Walkie-talkien forsvandt ud af billedet hurtigt. Det handler om noget andet nu, og det er 'Svend-Bent' der er den styrende. Der bliver ikke overladt nogen styring til mig, men det virker jo heller ikke provokerende på mig på grund af aldersforskellen. Han er de år ældre, og det er derfor en naturlig ting, at han sætter rammer og den slags ting.

-Så da han foreslår det, tager vi tøjet af. Og det gør vi så også næste gang og næste gang og næste gang igen. Det bliver kutyme.

Først kælede de i stuen

-Jeg fandt ikke hans interesse for mig mærkelig. Jeg vidste godt at der fandtes noget, der hed homoseksualitet. Jeg vidste også godt at det var upopulært. Nogen havde da råbt 'Bøs-se!' efter en anden i skolegården og sådan noget. Det var før den store bøsse-frigørelse kom.

-Jeg var selv midt i den store pubertets-forvirring. Jeg var lige ved at sige, at den var rettet imod alt, der havde to ben og ikke var gammelt nok til at sidde i

en rullestol - det var spændende, husker Lars.

-I starten med 'Svend-Bent' var det jo heller ikke 'i seng med'. Det ville jeg nok have studset lidt over. Det foregik i stuen - i starten som en berøring, stryge, kæle. Senere blev det så til ... ja, så gik han over til mere håndfast onani, over i oralsex og videre over i at lege med lidt bondage og spanking. Det var han vildt optaget af.

-Udstyret til de ting - havde han det for at bruge det sammen med børn som dig, eller havde han også voksne partnere ?

-Uuu-ha, det havde han sammen med sin kone til fælles afbenyttelse. Der manglede ikke noget.

-Men uden at hun ligefrem deltog, når du var der ?

-Nej, det kom først senere. det sker et års tid efter at jeg har mødt ham. Selve forløbet fra 'rapport'-kiggeri til film og berøringer til det mere håndgribelige tager omkring et halvt års tid. Jeg var ikke længere gæst, men ven af huset - var der nogen, der sagde hus-ven, siger Lars Bech Nygaard.

Ingen må mærke noget

-Er der ikke nogen derhjemme eller i skolen eller blandt kammerater, der registrerer noget hos dig i hele det forløb ?

-Nej, er du da fuldstændig tosset. Det får de ikke lov til. Nogen har måske kunnet mærke et eller andet, men da jeg for få år siden fortalte min mor, at der altså havde været noget engang, var det fuldstændigt nyt for hende.

-Jeg havde da en tre-fire-fem gode kammerater. Men jeg var også godt klar over, at det ikke var noget man snakkede om. Jeg spillede da med på den med de store løgnehistorier om de store erobringer. det andet gemte jeg væk - låste det inde i pengeskabet.

-Svend-Bent fortalte mig jo også at der var mange snerpede mennesker, som ville finde det mærkeligt, så vi holdt det for os selv. Og alle havde jo deres sære hemmeligheder. Jeg kunne jo bare se på 'de grå sider' i 'Rapport', hvad der foregik i de små hjem i forstæderne.

-Jeg syntes, at det var ubehageligt. Men jeg gjorde ham den tjeneste - en seksuel ydelse - for at være sammen med ham på andre måder. Vi snedkererede i hans kælder, jeg var med ham på arbejde og vi tog på stranden sammen om sommeren. Så det var et købe-forhold: Jeg fik noget, jeg manglede - voksen-kontakt - og tog så ubehaget med.

-Du og 'Svend-Bent' boede i samme halvstore by - kendte familierne hinanden - vidste han, hvis barn han dyrkede sex med ?

-Næh, min far var distriktsleder - meget fint - og Svend-Bent var specialarbejder med job nu og da. Der var en ret stor social forskel. De kendte ikke hinanden overhovedet, selvom der kun var en kilometers penge fra vores villa til Svend-Bents sociale boligbyggeri, fortæller Lars.

Hans forbindelse med 'Svend-Bent' står på i et par år, indtil forældrene bliver skilt, og han lidt senere flytter med moderen til en lidt større by på den anden side af Storebælt. Lars flytter hjemmefra som 18-årig til et ensomt liv i et lejet værelse. Et liv med kontanthjælp, hash og bajere i massevis.

-Jeg havde det elendigt, og det fortsatte de næste godt ti år. Jeg vil sige, at oplevelserne med Svend-Bent kostede mig i femten år evnen til at indgå i såkaldt nære, sociale relationer. Jeg havde 'lært', at nær kontakt med andre medførte - kostede - voldsomt ubehag. Som med Svend-Bent - min første erfaring i livet på de områder. Jeg havde fået afsporet min seksualitet i en alder, hvor andre møder jævnaldrende kærester, siger Lars Bech Nygaard. Et ensomt liv på et lejet værelse ender i november 1983 i et selvmordsforsøg. Efter udskrivning fra Montebello syv måneder senere følger ny ensomhed med drikkeri og masser af hash. Efter endnu et selvmordsforsøg kommer han i hypnose-behandling og genoplever årene med 'Svend-Bent'.

-Det er en voldsom genoplevelse, men med følelsen af én - hypnotisøren - at holde i hånden. Det er trygt, selvom jeg genoplever intenst - lyde, lugte, smag, oplevelser. Det hele kommer frem efter alle årenes fortrængning, siger Lars Bech Nygaard, som i dag føler sig stærk igen - stærk nok til at tage til genmæle.

-Vi har jo tydeligvis pædofile iblandt os, som er i stand til at bedrage sig selv til at tro, at de ikke har et problem. Egentlig har jeg en ret stor forståelse for dem. Men de må erkende at deres 'tilbøjelighed' udgør et problem, at de volder skade.

-Postulaterne fra dem om, at 'børnene jo kan sige fra', og at 'børnene jo selv vil' passer jo ikke med mine og mange andres erfaringer. Der er mildt sagt ikke tale om et jævnbyrdigt forhold. Jeg har fået 15 år af mit liv ødelagt af mit møde som 12-årig med en pædofil mand. Når jeg alligevel taler om to ofre - så er det jo sådan efter min mening, at den pædofile også er en slags offer for sin seksualitet. Men barnet er det store offer.

Artiklen her blev bragt i Politiken, i forbindelse med et TV-interview, hvor DR TVA gerne ville have en misbrugts syn på erfaringerne som pædofili-offer. Den er efterhånden ikke helt ny længere, men jeg mener stadigvæk, at den giver et godt indblik i, hvad det er der kan ske med et barn, der bliver misbrugt af en voksen, og derfor ligger artiklen hér. Artiklen er bragt med Dagbladet Politikens skriftlige tilladelse.